

Nousipa Lapista lintu,
maasta pohjan rautaputki,
takaa turjan tunturien
tasaiselle taivahalle.
Siitä välkkyen välittyi
luvut suomeksi luetut
kuultavaksi kaikkialle
maan ylitse ympyräisen.

Tuonne pääsi päälle tuulen
ylle ilman iskeytyvi.

Katselivat kaikki kansat
ruuduista rätisevistä.
Siellä säihkyi suomalainen,
pimeässä pilkotteli
kappaleena kirkkahana
taustanaan tuhannet tähdet.

Pää terävä tuon teräksen,
kapea kuin keihään kärki,
kulki taivahan tasoa,
kulki kautta kuun kuperan:
Kaikki manteret mykistyi,
hiljenivät maat hälyiset.

Pysähtyi etehen päivän,
tielle auringon asettui.
Siellä siipensä sirotti,
siellä laskokset levitti.
Peitti päivän polttavaisen,
varjollansa valtavalla.

Sinipiiri saastutettu
päivän paistolta pelastui,
lämmöltä läkähtävältä;
kasvihuonekattilalta.

Lämpö vain Lapissa laski,
kylmenivät yöt kesäiset,
kaikki Pohjola pakastui,
heinäkuussa halla koitti.

Tiesivät jo tieteilijät
mistä kylmässä kysymys:
merivirta, maan pelastus,

elon alku, tuo etelän,
oli päässyt päättymähän,
kerennyt katoamahan.

Järvet jäätyi, korvet kylmyi,
kaikki kaupungit katosi,
alle kuuran maa menehtyi,
kansan tantere tuhoutui.

Samosivat suomalaiset
veräjille vierahille
almua anelemahan,
kotipaikkaa pyytämähän.

Kuulivat he kaikkialla
sanotun samalla lailla:
"Mitä mulko-muukalainen
minun maassani matelet?"

Mietti mulko-muukalainen,
sinisilmä suomalainen;
mietti hetken mielessänsä
arvaeli aivoissansa
kansan kohtalon kovuutta,
elon kaiken katkeruutta.

Nosti päänsä pystymmäksi,
sanoi suorasti sanansa:
"Tämä on minunkin maani,
vaikka on poloinen pohja
kymmenen tuhannen vuoden
jälkeen jäänyt jäätiköihin.
Anna mulle siis asumus,
rantakaistale kapea,
jossa kansani asuisi,
yhdessä ja ehtymättä,
ettei kieleemme katoa,
sekoitu ei suun perinne!"

Etelänmaan mies mutisi,
suomalaiselle sanovi:
"Mikä mongoli oletkin,
taikka eskimo etevä,
ei sinua silloin nähty,
kun kasvoivat kulttuurimme;
kansat antiikin ajoivat

vaunuillansa voittamahan,
tai kun Eurooppa edistyi,
valloitti monia maita,
keksi ja kehitti kaiken!

Ei sitä sinulle suoda,
kurja eskimo, kotia,
kun ei sulla kulttuuria
ole koskaan ollutkana,
eikä kielesi kivinen
ole suurinta sukua!
Ainahan olet asunut
jäätiköllä jääkodassa,
mene siis takaisin sinne!"

Suomen vaalean valion,
puhunutta pään pidemmän,
kirouksen kuultuansa;
niin on raskaan röyhkeyden,
tullut ei sanoja suusta,
luukusta ei lausehia;
kuului hampaiden kitinä.

Nyrkki taskussa nykertyi,
teräskahvalle kovettui.
Kuni säilän säihkyväisen
tempaisi terävän piikin.
Sen suuntasi aurinkohon;
kohti taivasta kohotti.

Laiva auringon edessä
vanteet varjoista vapautti.
Puhkesi kuin purjekangas
myrskytuulen mylviessä
joka ruutu tuon kudoksen
voimalankojen välistä.

Pääsi päivä paistamahan
päällä pilvien punaisten.